

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστῶμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὰς 80. Ἐξάμηνος
δραχμ. 45. Τρίμηνος δραχμ. 25.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει
τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουθήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 34ος

Ἐν Ἀθήναις, 21 Μαΐου 1927

Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 26

ΜΟΚΟΚΟ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Κατέβηκαν τὴ σκάλα κι' ἔφτασαν
στὸ κατώφλι, ὅπου ἀπάντησαν τὴν κυ-
ρά-Γρίπω, βυθισμένη στὶς πιδὶ πένθιμες
σκέψεις. Ἡ γριά, ποὺ εἶχε ἐκνευρι-
σθεῖ ἀπὸ τὴν ἀργοπορία τοῦ Πατατού-
κα, θύμωσε πολὺ ὅταν εἶδε τοὺς πε-
λάτες τῆς νὰ βγαίνουν ὅλοι μαζί, πέρ-
νοντας καὶ τὰ δυὸ ἀραπάκια, μὲ τὰ
καλὰ τους μάλισα. Τί σήμαινε αὐτό;
Ἦθελαν νὰ τῆς τὰ πάρουν; Κι' εἶται
θάχανε πιά καὶ τὴν τελευ-
ταία ἐλπίδα νὰ βάλει κάτω
στὸ χέρι ἀπ' αὐτὴ τὴν ὑπόθε-
ση; Ἀ, ὄχι! Αὐτὸ δὲν θὰ τὰ-
φινε εἶσαι!

Στάθηκε μπροστὰ στὴν πόρ-
τα, σὰ ν' ἀπαγόρευε εἶσαι τὴν
ἐξοδὸ, καὶ εἶπε ἄγρια:

— Γιὰ ποὺ ὅλοι μαζί; Ποὺ
τὰ πάτε τὰ παιδιά; Ὁ κηδε-
μόνας τους μ' ἔχει διατάξει
νὰ μὴ βγαίνουν ἐξω!

Ὁ Αὐγουστός ἔδωσε τὴν ἀ-
πάντησιν:

— Κυρά-Γρίπω, πῆγαινε,
ἂν ἀγαπᾷς, νὰ μᾶς ἐτοιμά-
σεις ἓνα φαγητὸ τῆς προκο-
πῆς γιὰ τὸ βράδυ, γιατί τὸ
μεσημέρι μᾶς ἄφισες νηστι-
κοὺς. Τὸ ποὺ πάμε, εἶναι δι-
κὴ μας δουλειά. Πάμε ὅπου
μᾶς ἀρέσει. Μέριασε νὰ πε-
ράσουμε!

— Ὅχι, νὰ χαρῆτε, ἔκαμε
ἡ γριά παρακαλώντας· τοῦ
λόγου σας νὰ βγῆτε, νὰ πάτε
ὅπου ἀγαπάτε. Μὰ μὴ μοῦ
παίρνετε τὰ παιδιά, δὲν ἔχω
δικαίωμα νὰ σᾶς τ' ἀφίσω!

Ὁ Ἡρακλῆς ἔκρινε ὅτι ἔ-
πρεπε νὰ κόψει μιὰ καλὴ καλὴ
αὐτὲς τίς πολυλογίες:

— Ἐχεις, δὲν ἔχεις δικαίω-
μα, μᾶς κάνει τὸ ἴδιο! φώνα-
ξε. Ἐμεῖς θὰ φροντίσουμε νὰ

τὰ στείλουμε στὸ σπίτι τους τὰ παι-
διά. Ξεφορτώσου μας λοιπόν, τὸ κα-
λὸ ποὺ σοῦ θέλω!

Καὶ γιὰ νὰ μὴν περιορισθεῖ στὰ λό-
για, ὁ Ἡρακλῆς ἄρπαξε ἀμέσως τὴν
κυρά-Γρίπω ἀπ' τὴ μέση καὶ τὴν κά-
θισε πάλι στὴν πολυθρόνα τῆς, ὅπου
ἡ γριά ἔπαψε νὰ μουρμουρίζει. Ὑστε-
ρα βγῆκε κι' ἔσμιξε μὲ τοὺς συντρό-
φους τοῦ στὸ πεζοδρόμιο.

Ὁ Ποῦμ-Ποῦμ ἔκανε κύκλους στὸν
ἀέρα μὲ τὸ μπαστούνι του, γιὰ νὰ στα-
ματήσει τ' αὐτοκίνητα. Δυὸ ταξί προ-
χώρησαν στὸ δρόμο τοῦ ξενοδοχείου.

Οἱ φίλοι μπῆκαν μέσα. Ὁ Ἡρακλῆς
πρὶν ἀνεβεῖ στὸ δεύτερο, εἶπε στὸν
σωφῆρ:

— Γρήγορα, στὸ Ὑπουργεῖο τῶν
Ἀποικιῶν!

Καὶ πρόσθεσε, σὰν ἐμπιστευτικά:

— Τὸ νοῦ σου στὸ τιμόνι. Στ' ἀμά-
ξι σου εἶναι ὁ πρίγκιψ Μοκοκό, διὰ-
δοχος τοῦ βασιλεῖα τῶν Ἀκουτονάρ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

Μεγαλεῖο καὶ ξεπεσμός τοῦ Μοκοκό

Στὸ Ὑπουργεῖο τῶν Ἀποικιῶν, ὁ
πρίγκιπας κι' ἡ ἀκολουθία του ἔκαμαν
αἰσθησιν. Ὁ Αὐγουστός, χωρὶς νὰ στα-
θεῖ νὰ ζητήσῃ τὴν παραμικρὴ
πληροφορία ἀπὸ τὸ θυρωρὸ, τρά-
δηξε μὲ τοὺς φίλους τοῦ ἴσα στὸ
γραφεῖο τοῦ Ὑπουργοῦ.

Πρὶν μπεῖ στὴν αἴθουσα τῆς
ἀναμονῆς, ἔκαμε θεωρία στοὺς
συντρόφους του:

— Πρέπει νὰ μποῦμε μὲ ἀέρα
καὶ ν' ἀπαιτήσουμε μιὰ ἀκρόα-
ση, εἶπε. Ὅχι παρακάλια! Τὸ
πᾶν στὴν πολιτικὴ αὐτὸ εἶναι:
Ἐπιβάλλον!

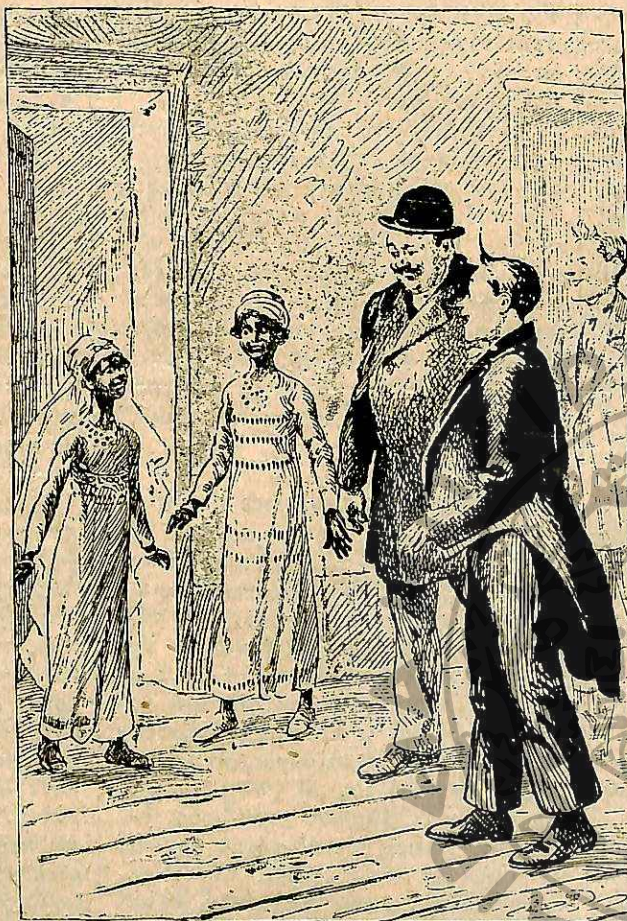
Ὑστερα ἔδωσε τὴ μικρὴ συ-
νοδεία σὲ κανονικὴ παράταξη.
Ἐπικεφαλῆς μπῆκε αὐτός, ἔκτε-
λώντας χρέη Αὐλάρχῃ. Ἀκο-
λουθοῦσε ὁ Μοκοκό καὶ πλαῖ του
ὁ Ἡρακλῆς, ὁ ὁπασιπότης του,
καὶ τέλος ὁ Ποῦμ-Ποῦμ κι' ἡ Ἴ-
σλέ, ποὺ ἦταν ἡ Αὐλὴ τοῦ πρίν-
κιπα.

— Προσοχή! ἔκαμε ὁ Αὐγου-
στός, σὰν νὰ ἦταν ν' ἀρχίσει ἡ
παράσταση στὸ τσίρκο.

— Ἐτοιμοὶ! ἀπάντησε ὁ Ποῦμ-
Ποῦμ.

Παρευθὺς οἱ σαλιμπάγκοι πῆ-
ραν ἀξιοπρεπέστατη ἐκφραση.
Κι' ὁ ἴδιος ὁ Μοκοκό, τώρα ποὺ
φοροῦσε τὸ ἐθνικὸ του φόρεμα,
εἶχε πάρει ἀέρα ἀληθινὰ βασι-
λικό, ποὺ τὸν εἶχε χάσει τόσον
καιρὸ μέσα στὸ φτωχικὸ ἐκεῖνο
ξενοδοχεῖο τῆς κυρά-Γρίπως.

(Ἀκολουθεῖ)

«Ὁ θαυμασμός τους δὲν εἶχε ὅρια ὅταν εἶδαν τὴν Ἰσλέ...»
(Σελ. 210, στ. β.)

ΕΝΑΣ ΦΙΛΟΣ

Δέν χρειάστηκε παρά μόλις για λίγα λεπτά να κουνήσω τὰ φτερά μου. Πέρασα τὸν ἴσιο δρόμο, βουτηγμένον στὴν δλόασπρη σκόνῃ, μὲ τὴν ἀκίνητη παράταξη τῶν στύλων τοῦ τηλεγράφου, καὶ βρέθηκα στὴν πρώτη πολιτεία τοῦ ταξιδιοῦ μου. Κάθομαι καὶ συλλογίζομαι : βέβαια, αὐτὴ δὲ μπορεῖ νὰ νῆται μὴ μὲγάλη πολιτεία, μὴ σωστὴ πολιτεία· δέκα σπίτια κει-δὲ χάμου, ἀνάμεσα σὲ πέντε δλόδια κυπαρίσσια καὶ μὴ λεύκα, πού ἀπλώνει τὰ γυρὰ τῆς κλαδιὰ πάνω σὲ μὴ ἡσυχῇ, ξεμοναχιασμένη στέρνα. Οἱ κόττες σκαλίζουν τὸ χῶμα μὲ ἐγκαρτέρησιν, βέβαιες πὼς δὲν μποροῦν νὰ κάνουν σ' ὅλη τους τὴ ζωὴ τίποτ' ἄλλο. Δυὸ γαϊδάροι μὲ σηκωμένα ταυτιὰ στέκουν ράθυμα σὲ μιὰν ἄκρη τοῦ εἶναι γεμάτη ἀπὸ φρέσκο γρασιδί. Ἐνῶ σκύλος πηγαινόρχεται, γλύφοντας τὸ κόκκαλό του μὲ λαιμαργία. Ἀνθρώποι πουθενά. Μονάχα μέσ' ἀπὸ τὴ μὴ ἡ ἀπὸ τὴν ἄλλη μισάνοιχτη πόρτα, ἀπ' ἑνα παράθυρο ἀναγυρτό, ξεφουτρώνει ἑνα μαῦρο μαντήλι, μισὴ κοταίδα, ἑνα βρώμικο τσόκαρό, ἑνα πόδι ξυπόλυτο, ἐν' ἀκατάστατο ἀναμάλιασμένο παιδί. Ἀχ, βέβαια, αὐτὸ δὲ μπορεῖ ποτέ νὰ εἶναι μὴ μὲγάλη, μὴ σωστὴ πολιτεία. Κάθομαι καὶ συλλογίζομαι : ἀφῆσα τὴν πράσινη χαρὰ τοῦ δάσους γιὰ νάρθη ἐδῶ, ἀνάμεσα σὲ μὴ τέτοια βρώμα, ἀνάμεσα σὲ μὴ τέτοια ἡλιθία ἡσυχία, σ' ἑνα ἄκοσμο πού κοιμάται καὶ πού δὲ θὰ ξυπνήσει ποτέ ; Ἡ γῆς εἶναι γεμάτη χυμούς, αἷμα καινούργιο σφύζει στὶς φλέβες τῆς : μὰ τὰ ποδάρια πού τὴν πατοῦνε εἶναι ἀδιάφορα, σὰ ναρκωμένα ἀπὸ καϊρό. Κι' ἐστὶ δὲ, καθὼς τὸ συλλογίζομαι ὅλ' αὐτὰ καὶ καθὼς λογαριάζω νὰ ξεκινήσω χωρὶς ἄργητα γι' ἄλλους τόπους, ἑνας χτύπος ἐπιμόνος, ρυθμικός, συνεχῆς κροτεῖ ἀπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου σὰ νὰ χτυποῦν ἑνα ξύλο μὲ τῆλλο. Κοιτάζω περίεργα. Δὲ θέλω νὰ πῶ πὼς φροῖμαι· ἴσως νὰ μοῦ συμβαίνει κι' αὐτό· εἰμαι μονάχος στὴν ξενιτειά, πρέπει νὰ λογαριάζω καὶ τοὺς κινδύνους. Ἀκούω μὴ φωνὴ σὲ τόνο πρόσχαρο, φιλικό. Εἶναι πικράδοξη, δὲν τὴν ξανάκουσα ποτέ μου μέσα στὸ δάσος, μοῦ δίνει στὰ νεύρα, μὲ κάνει ν' ἀντιπαθῶ τὸν κάτοχό τῆς πρὶν νὰ τὸν δῶ. Μὰ πάντα μοῦ φαίνεται σὰν ἑνα κάλεσμά φίλου κι' αὐτὸ τὸ νιώθω σὰν ἑνα δρόσιμα πρᾶντικό.

Εἶναι ἑνα ἄλλο πουλί. Μὲ φωνάζει «κοτσυφάκι» του, μὲ ρωτᾷ πὼς ἔχω ξεπέσει στὴ γειτονιά του, θέλει νὰ μάθει τί σκοπεῖ νὰ κάμω ἐκεῖ. Γιὰ κάμποση ὥρα δὲν ἀποκρίνομαι, στέκω

μονάχα καὶ τὸ κοιτάζω. Πόδια ψηλά, κορμὶ στρογγυλεμένο σὰν ἑνα τεράστιο αὐγό, λαιμός ψηλός, ράμφος μακρὺ. Βρίσκεται ἀνεδασμένο σὲ μὴ καπνοδόχο, εἶναι ἡ φωλιά του, καθὼς συμπεραίνω· στηρίζεται στὸ νὰ του πόδι καὶ μὲ κοιτάζει λοξά. Ἄ, μὰ βέβαια, τὸ ξέρω καλά, ἔχω νὰ κάμω μ' ἑνα λελέκι. Ἐστὶ δὲ, καθὼς πάντα φορῶ τὸ κατάμαυρο φράκο μου καὶ καθὼς πάντα κρατῶ τὴν χειριμπαρένια πίπα στὸ στόμα, βρίσκω πὼς εἶναι χρέος μου νὰ τοῦ φερθῶ μὲ εὐγένεια. Πᾶω στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς στέγης καὶ τοῦ χάνω μὴ βραχιά δπόκλιση, τυπικὴ καὶ μὴ κάποια ἐγκαρδιότητα μαζί, σὰ νὰ θέλω νὰ μείνω στὴν ἀξιοπρέπειά μου καὶ σύγκαιρα νὰ μὴν τοῦ χαλάσω τὴν καρδιά.

Ο ΚΟΤΕΥΦΑΣ

ΣΕΛΛΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραδεῖον Νομπέλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Αὐτὸ εἶναι πολὺ κακό, γιατί πήρατε στραβὸ δρόμο, εἶπε ὁ κύκνος. Ἐλάτε νὰ σᾶς δείξω ποῦ νὰ πᾶτε.

Πέταξε μαζί τους καὶ, ἀφοῦ τὶς ἀπομάκρυνε τόσο πολὺ ἀπὸ τὸν δρόμο τῶν πουλιῶν ὥστε δὲν ἀκούγονταν πιὰ καμμιὰ φωνή, ἐξήχθη μετ' ὅσων ὁμίχλη. Γιὰ λίγη ὥρα οἱ ἀγριόχηνες πετούσαν στὴν τύχη. Καὶ ποῖς ξέρεῖ ποῦ θὰ φταναν, ἂν δὲν ἀκουγαν ἀπὸ μακριὰ μὴ κανονιά.

Τότε ἡ Ἄκκα τέντωσε τὸν λαιμό τῆς, χτύπησε τὶς φτερούγες δυνατὰ καὶ τράβηξε μπροστὰ μὲ βεβαιότητα. Τώρα εἶχε κάτι πού μποροῦσε νὰ βασισθῇ. Ἡ γριά ἀγριόπαια τὴν εἶχε συμβουλεύσει νὰ μὴν κατέβῃ ἐντελῶς στὴν ἄκρη τοῦ νησιοῦ, γιατί ἐκεῖ εἶναι στημένο ἑνα κανόνι κι' οἱ ἄνθρωποι πυροβολοῦν ὅποτε εἶναι ὁμίχλη. Τώρα ἤξερε ἡ Ἄκκα κατὰ ποῦ ἔπρεπε νὰ τραβήξῃ καὶ κανεὶς πιά δὲν θὰ τὴν γελοῦσε.

ΣΤ'.

ΤΟ ΝΟΤΙΟ ΑΚΡΑΤΗΡΙ ΤΗΣ ΒΙΛΑΝΤ

Ὅταν οἱ ἀγριόχηνες μαζί μὲ τὸν Νίλς Χόλγκερσον ἔφθασαν ἐπιτέλους στὴν Αἰλαντ, κατέδξαν στὴν ἀμμουδιά, ἐκεῖ πού εἶχαν κατεβεῖ καὶ τῆλλα κοπάδια. Ἦταν μὴ ἀπέραντη ἀμύθης παραλία, γεμάτη λάκκους μὲ νερό, χορταριασμένες πέτρες καὶ σαπισμένα φύκια. Ὁ Νίλς βέβαια καὶ δὲν θὰ διάλεγε αὐτὸ τὸ μέρος, ἀνζητούσαν τὴν γνώμη του· οἱ χῆνες δὲ μὴς θεωροῦσαν γι' ἀληθινὸν παράδεισο. Κι' ἀλήθεια· ἀπειρα κοπάδια ἀπὸ πουλιά, πλημμύριζαν τὴν περλίαν. Ἀγριόχηνες καὶ ἀγριόπαιες, φαλαργίδες καὶ ἄγριοι δόκνοι· κι' ὅλα ρουφούσαν μὲ ἡδονὴ τὰ φύκια ἢ ἔφαχναν νὰ βροῦν

κανένα σκουλήκι τοῦ νεροῦ. Τὰ περισσότερα πουλιά εἶχαν διαλέξει ἐκεῖνη τὴν παραλία μόνο γιὰ προσωρινὸ σταθμό, γιὰ νὰ ξεκουραστοῦν καὶ νὰ φάνε λίγο. Ὅποτε ἔδωκε ὁ ὁδηγός τους, τοὺς ἔλεγε πὼς ἦταν ὥρα νὰ ξαναρχίσουν τὸ ταξίδι, τὰ πουλιά ἔδωσαν τὶς φωνές.

— Περιμένε λιγάκι ἀκόμη, δὲν χορτάσαμε. — Νομίζετε πὼς πρέπει νὰ φάτε τόσο πολὺ, ὥστε νὰ μὴν μπορεῖτε πιά νὰ κουνήθητε; ἔλεγε θυμωμένος ὁ ὁδηγός, καὶ χτυποῦσε τὰ φτερά του γιὰ νὰ πετάξῃ. Τὶς περισσότερες ὁμῶς φορὲς γύριζε πάλι πίσω, γιατί τῆλλα πουλιά οὔτε κουνιόνταν καθόλου ἀπὸ τὴ θέση τους.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα, τὸ νησί ἐξακολούθουσε νὰ εἶναι ἀκόμα σκεπασμένο ἀπὸ τὴν ὁμίχλη. Οἱ χῆνες ἔδωσαν στὴν ἀμμουδιά, ὁ Νίλς ὁμῶς ἐτράβηξε μακριὰ γιὰ νὰ μαζέψῃ ἀχιβάδες. Οἱ περισσότερες εἶχαν φαί κι' ἦταν πολὺ νόστιμες· κι' ὁ Νίλς συλλογίστηκε ἂν δὲν θὰ ἦταν φρόνιμο νὰ ἔδωκε μερικὲς σ' ἑνα σακκουλάκι καὶ νὰ τὶς πάρῃ μαζί του, γιατί μποροῦσε αὐριο νὰ πᾶνε σ' ἑνα μέρος πού νὰ μὴν ἔδωκε τίποτα γιὰ νὰ φάῃ. Ἐπρεπε ὁμῶς νὰ κἀνῃ μόνος του τὸ σακκουλάκι. Ὅρῳ του ἦταν κάμποσα ξερὰ βούρκα. Μάζεψε μερικὰ κι' ἐδοκίμασε νὰ πλέξῃ ἑνα ταγαράκι. Ἡ δουλειὰ ἦταν πολὺ δύσκολη καὶ χρειάστηκε νὰ παιδεύτῃ κάμποσες ὥρες. Ὅταν ὁμῶς τελείωσε τὸ ταγαράκι του, ἔμεινε ἐνθουσιασμένος μὲ τὸ ἔργο του.

Κατὰ τὸ μεσημέρι εἶδε τὶς ἀγριόχηνες νὰ ἔρχονται βιαστικὰ κοντὰ του.

— Μήπως εἶδες τὸν ἄσπρο χῆνο; τὸν ρώτησαν. Τώρα καὶ λίγη ὥρα ἦταν μαζί μας, δὲν ξέρουμε ὁμῶς πού ἔχει πάει.

Ὁ Νίλς τινάχτηκε πάνω τρομαγμένος. Ρώτησε τὶς ἀγριόχηνες μήπως φάνηκε πουθενὰ κανένας ἀετὸς ἢ καμμιὰ ἀλεπού, ἢ ἀκόμη καὶ κανένας ἄνθρωπος. Καμμιὰ ὁμῶς ἀπ' τὶς χῆνες δὲν εἶχε δεῖ τίποτα τὸ ὑπόπτο. Ὁ χῆνος φαίνεται πὼς θὰ εἶχε χαθεῖ μέσ' στὴν ὁμίχλη.

Μὲ ἀγωνία ἔτρεξε ὁ Νίλς γιὰ νὰ ψάξῃ γιὰ τὸν χῆνο. Ἐτρεξε κατὰ μῆκος τῆς παραλίας πρὸς τὸν φάρο καὶ πρὸς τὸν βράχο σπουβρισκόταν τὸ κανόνι γιὰ τὴν ὁμίχλη. Παντοῦ συναντοῦσε ἀπειρα πουλιά, ἀλλὰ τὸν χῆνο οὔτε ὁ ἴδιος τὸν εἶλεπε οὔτε κανένα ἄλλο πουλὶ τὸν εἶχε δεῖ. Ἐξακολούθησε νὰ ψάχνῃ ἔως ὅτου σκοτείνιασε καὶ τότε ἀναγκάστηκε νὰ γυρίσῃ πίσω πρὸς τὶς χῆνες. Γύριζε πίσω μὲ βαρεῖα καρδιά κι' ἐννοῶθε τὸν ἑαυτὸ του πολὺ δυστυχισμένον. Ἀχ, σὶ ἀλήθεια ἦταν πολὺ ἀνόητος πού εἶχε πιστέψῃ πὼς μὴ ἡμερὴ χῆνα θὰ ἦταν δυνατὸ

νὰ κἀνῃ ἑνα τόσο μακρινὸ ταξίδι χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτα. Κι' ὁμῶς τὸ εἶχε ἐπιθυμῆσαι τόσο πολὺ αὐτὸ τὸ πράγμα, ὅχι μόνο γιὰ τὸν ἑαυτὸ του, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ γιὰ τὸν χῆνο πού τὸν ἀγαποῦσε σὰν τὸν ἑαυτὸ του τὸν ἴδιο. Ἐνῶ ὁμῶς περπατοῦσε ἐστὶ ἀπελπισμένος, εἶδε ἑνα ἄσπρο πρᾶγμα νὰ βγαίνει ἀπὸ τὴν ὁμίχλη καὶ νὰ τὸν πλησιάζῃ. Ἐδῶκε μὴ φωνὴ χαρᾶς. Ἦταν ὁ χῆνος ! Ἐντελῶς σῶος καὶ ἀδολαφῆς, φαίνονταν κατευχαριστημένος πού μπόρεσε νὰ βρῇ τὸν δρόμο. Εἶχε χαθεῖ μέσ' στὴν ὁμίχλη κι' εἶχε τόσο ζαλιστεῖ, ὥστε τριγύριζε ὅλη τὴν ἡμέρα χωρὶς νὰ ξέρῃ κατὰ ποῦ ἔπρεπε νὰ πάῃ. Ὁ Νίλς ἀγκάλιασε σφιχτὰ τὸν χῆνο καὶ τὸν παρακάλεσε θερμὰ νὰ μὴν ἀπομακρυνθῇ ποτέ πιά ἀπὸ τὶς χῆνες. Κι' ὁ χῆνος τοῦ τὸ ὑποσχέθηκε ὅτι δὲν θὰ ξανάκανε, ποτέ του αὐτὸ τὸ πράγμα, ποτέ δὲν θὰ ξανάφευγε ἀπὸ κοντὰ τους. Κι' ὁμῶς τὸ ἄλλο πρωῒ, ἐνῶ ὁ Νίλς μάζευε ἀχιβάδες, ἔτρεξαν πάλι οἱ ἀγριόχηνες κοντὰ του καὶ τὸν ρώτησαν μήπως εἶχε δεῖ τὸν χῆνο.

Ὅχι, δὲν τὸν εἶχε δεῖ. Λοιπὸν ὁ χῆνος χάθηκε γιὰ δευτέρη φορά.

Πάλι ἄρχισε νὰ τρέχῃ ὁ Νίλς στὴν παραλία καὶ νὰ ψάχνῃ. Ἐψάξε καὶ πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ νησιοῦ, καὶ πρὸς τὸ βορεινὸ τοῦ μέρους· ἀλλὰ ὁ χῆνος δὲν βρισκόταν πουθενὰ κι' ἐταν ἄρχισε νὰ συρροῦν ὁ Νίλς ἀναγκάστηκε νὰ γυρίσῃ πίσω. Ἦταν βέβαιος ὅτι ὁ σύντροφός του εἶχε χαθεῖ γιὰ καλὰ, καὶ μέσ' στὴν ἀπελπισία του δὲν ἤξερε τί νὰ κἀνῃ. Αἰφνίς, ἀκριβῶς ἀπὸ πίσω του, ἀκούσε μὴ πέτρα νὰ κατακυλᾷ καὶ, ὅταν ἔστριψε τὸ κεφάλι γιὰ νὰ ἰδῇ τί εἶναι, τοῦ φάνηκε πὼς διέκρινε κάτι ἄσπρο πού κουνιόταν ἀνάμεσα στὶς πέτρες. Ἐσύρθηκε κοντύτερα, προσέχοντας μὴν κἀνῃ θόρυβο, καὶ τότε εἶδε τὸν ἄσπρο χῆνο πού ἔχονταν τὸ στόμα του γεμάτο σκουλήκια καὶ νερόχορτα, ἀνάβαινε τοὺς γλυστροὺς μεγάλους βράχους. Ὁ χῆνος δὲν ἀντελήφθη τὸν Νίλς Χόλγκερσον, οὔτε κι' ἐκεῖνος ὁμῶς τὸν φώναξε, γιατί ἤθελε νὰ ἰδῇ γιὰ ποῖον λόγον βρισκόταν ὁ χῆνος ἐκεῖ πέρα. Καὶ σὲ λίγο τὸ ἔμαθε· Ἐπάνω σὲ μὴ πέτρα βρισκόταν μὴ μικρὴ ἀγριόχηνά, πού ἔδωκε φωνὴ χαρᾶς μὴς ἀντίκρυσε τὸν χῆνο.

Ὁ Νίλς ἐσύρθηκε ἀκόμη πιὸ κοντὰ γιὰ ν' ἀκούσῃ τί θάλεγαν τὰ δυὸ πουλιά. Καὶ τότε ἔμαθε ὅτι ἡ χῆνα εἶχε σπάσει τὴ φτερούγα τῆς καὶ δὲν μποροῦσε νὰ πετάξῃ. Οἱ σύντροφοί τῆς εἶχαν ἐξακολουθήσει τὸ ταξίδι τους καὶ τὴν εἶχαν ἀφήσει ἐκεῖ μονάχη. Θὰ φοβοῦσε ἀπὸ τὴν πεῖνα, ἂν δὲν βρισκόταν ὁ ἄσπρος χῆνος πού εἶχε ἀκούσει τὶς φωνές τῆς καὶ ἔτρεξε κοντὰ τῆς. Κι' ἀπὸ τότε ἦταν αὐτὸς πού ἔφαχνε

νὰ τῆς βρῇ φαί. Κι' οἱ δυὸ τους ἡλιπίζαν ὅτι τὸ πονεμένο φτερό θὰ εἶχε γιαντρευθεῖ ὥς ὅτου θάφευγε ἡ Ἄκκα ἀπ' τὸ νησί μὲ τὸ κοπάδι τῆς· ἀλλὰ γιὰ τὴν ὥρα ἡ ἀγριόχηνά δὲν μποροῦσε οὔτε νὰ περπατήσῃ, οὔτε νὰ πετάξῃ. Ὁ χῆνος φαίνονταν πολὺ στενοχω-

ρημένος γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, παρηγοροῦσε ὁμῶς τὴν χῆνα λέγοντάς τῆς ὅτι θάργουσαν ἀκόμη νὰ φύγουν. Στὸ τέλος τὴν καληνύχτισε καὶ τῆς εἶπε ὅτι τὴν ἄλλη μέρα θάρχονταν πάλι νὰ τὴν δῇ.

(*Ακολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΔΗΣΤΑΡΧΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕ'.

Λίγη ὥρα ἀφοῦ ξεσηκώθηκε ἡ κυρὰ-Κωνσταντινιά, γύρισε ἀπ' τὴν ἀγορὰ μὲ τὰ ψώνια του κι' ὁ κύρ-Μάνθος, ὁ χωριάτης, καὶ παραξενεύτηκε πολὺ πού δὲν βρῆκε τὸ γαῖδαρό του ἐκεῖ πού τὸν εἶχε ἀφήσει.

— Κύρ-Σιδέρη, ρωτᾷ τὸν ταβερνιάρη, τί ἔγινε τὸ ζῶ ;

— Μπᾶ ! κάνει ὁ ταβερνιάρης. Δὲν εἶναι δεμένο ἀπόξω ; ...

— Ὅχι ... τόλυσε κανένας ; ...

— Δὲν ἔξρω ... δὲν εἶδα ... ἐγὼ αὐτὴ τὴν ὥρα κοιμώμουν μέσα ...

Μὴν ἐλύθηκε μονάχο του κι' ἔφυγε ;

— Μπᾶ ! ὁ Μαυρούκος μου δὲν τόκανε ποτέ τέτοιο πρᾶμμα. Ξέρεις τί φρόνιμος γαῖδαρος εἶναι καὶ τί ἀγάπη πού μοῦ ἔχει ;

— Μὴ σοῦ τὸν ἔκλεψαν ;

— Κι' ἀπὸ ποῖο κλέβουν γαῖδαρους στὴ χώρα σας ; Εἶμαι πενήντα χρονῶ ἄνθρωπος, μὰ ποτέ δὲν μοῦ ἔλαχε τέτοιο πρᾶμμα ! ...

— Ψάξε, ψάξε ... κάπου ἐδῶ θὰ γυρίσῃ.

Αὐτὸ κάνει κι' ὁ κύρ-Μάνθος· ἀφίνει τὰ ψώνια του στὴν ταβέρνα καὶ παίρνει τοὺς δρόμους ψάχνοντάς γιὰ τὸ Μαυρούκο του.

Ἀλλὰ Μαυρούκος πουθενά.

Σ' ἑνα δρόμο, κάποιος τοῦ λέει πὼς εἶδε ἀπὸ μακριὰ δυὸ-τρεῖα παιδιά νὰ παίζουν μ' ἑνα γαῖδαρο. Μὴν ἦταν αὐτός ; ... Ναι, βέβαια, αὐτὸς θὰ ἦταν. Μὰ ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶχε ἰδεῖ τί ἀπόκαμαν καὶ πού τὸν ἀφήσαν τὰ παιδιά ἐκεῖνα.

Σ' ἄλλο δρόμο, ὁ χωριάτης ἀπαντᾷ τὴν κυρὰ-Κωνσταντινιά, πού φαίνεται κι' αὐτὴ σὰν κατὰ νὰ γυρεῖ.

— Τί ἔχασες, κυρὰ μου ; τὴ ρωτᾷ.

— Τὴν κόρη μου ! μὴν τὴν εἶδες πουθενά ; ...

— Κι' ἐγὼ ἔχασα τὸ γαῖδαρό μου. Μὴν τὸν εἶδες πουθενά ;

— Ὅχι !

— Ὅχι !

Καὶ πού νᾶξεραν πὼς κόρη καὶ γαῖδαρος τὸν ἴδιο δρόμο εἶχαν πάρεῖ καὶ στὸ ἴδιο μέρος βρισκόταν τώρα, θέλοντάς καὶ μὴ ...

— Ἀμὴ τώρα ; ...

— Ἐγὼ θὰ πάω νὰναφερθῶ στὴν Ἀστυνομία.

— Ἀμ τότε νάρθω κι' ἐγώ.

Κι' ὁ κύρ-Μάνθος, μὲ τὸ δόρη του, ἀκολουθεῖ τὴν κυρὰ-Κωνσταντινιά, μὲ τὴ βέργα τῆς, στὴν Ἀστυνομία ...

(*Ακολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΟΙ ΔΕΛΦΙΚΕΣ ΕΟΡΤΕΣ

Αγαπητοί μου,

ΙΑΚΟΣΙΟΙ σχεδόν Αθηναίοι, εκδρομείς του Όδοιπορικού Όμιλου, πήγαν φέτος στη Συρακούσα κι' είδαν τις παραστάσεις των αρχαίων δραμάτων που έγιναν και φέτος στο εκεί αρχαίο ελληνικό θέατρο. Παίχθηκαν η «Μήδεια», ο «Κύκλωπας», οι «Σάτυροι» κι' οι «Νεφέλες». Άλλα ή επιτυχία, φαίνεται, δεν ήταν και τόσο μεγάλη... Ο Άλκης Θρύλος τουλάχιστο, ένας ειδικός θεατρικός κριτικός, γράφει στη «Νέα Εστία», πως οι πιδ άνιάρες ώρες που πέρασαν οι Αθηναίοι εκδρομείς, ήταν στο θέατρο της Συρακούσας, αδειο σχεδόν όλο εκτός από την κερκίδα τους. Τίποτα το εξαιρετικό, κανένας ενθουσιασμός από το θέαμα. Δεν ξέρω τί θα πη ή φίλη μας Ρίτα Μπούμη, ούτε ήμουν εκεί για να λώσω τη διαφορά, αν τυχόν υπάρχει καμιά διαφορά στην εντύπωση. Ξέρω μόνο πως όσοι Έλληνες πήγαν στη Συρακούσα, δεν ενθουσιάστηκαν. Απειναντίας ενθουσιάστηκαν πολύ όσοι πήγαν στους Δελφούς. Κι' Έλληνες και ξένοι. Κι' αυτό, μά την αλήθεια, μάς κολακεύει. Θα πη ότι έμεις εδώ μπορούμε καλύτερα να παρασταίνουμε τάχατα μας δράματα στάρχατα θεάτρά μας.

Η αλήθεια είναι πως οι Δελφικές Εορτές είχαν μια επιτυχία που δεν τη φανταζόταν και δεν την περίμενε κανένας. «Υπερέδη κάθε προσδοκία». Κι' ο Άγγελος Σικελιανός, ο ποιητής που τη διοργάνωσε, είναι σήμερα ένας θριαμβευτής. Όλοι όμολογούν ότι συνέλαβε κάτι ωραίο, που μπόρεσε να το εκτελέσει με τον καλύτερο τρόπο. Έξοδεψε όμως και κάμποσα εκατομμύρια από την τσέπη του. Γιατί ο Άγγελος Σικελιανός είναι ένας ποιητής υπέρπλουτος. Έχει περισσότερα δολάρια παρά στίχους. Η γυναίκα του, μιιά Αμερικανίδα, ή κυρία Εύα Σικελιανού, που ελχ' εξαρχής μιιά μεγάλη περιουσία, την αύξησε ακόμα με κληρονομίες. Κι' έτσι μπορεί να πραγματοποιεί όλα τα ποιητικά όνειρα του άντρός της που είναι και δικά της. Γιατί ή κυρία Εύα Σικελιανού έχει ελληνική την ψυχή όσο δεν την έχουν πολλές Έλληνίδες. Ο Έλληνας, αρχαίος και νέος, είναι ή μανία της. Ντύνεται σαν αρχαία Έλληνίδα, χτίζει σπίτια ελληνικά, κάνει σ' αυτά μιιά ελληνική ζωή και, χρόνια τώρα, αγωνίζεται να μεταδώσει την αγάπη της, τη μανία της, στις Έλληνίδες, να τις κάμει να ζούν, να ντύνονται,

να στολίζουν τα σπίτια τους, να κεντούν, να φαίνουν με τον ίδιο τρόπο. Βρίσκω μεγάλη συγγένεια μεταξύ του αρχαίου και του συγχρόνου ελληνικού πολιτισμού κι' ή λαϊκή ελληνική χειροτεχνία είναι μιιά από τις κυριότερες φροντίδες της. Μ' αυτό το σκοπό, είχε ιδρύσει πρό πολλού και ειδικά εργαστήρια.

Μά κι' οι Δελφικές Εορτές μπορούμε να πούμε πως ειν' έργο δικό της. Ο άντρας της συνέλαβε βέβαια την ιδέα, μά την πραγματοποίησε κυρίως αυτή με τα εκατομμύριά της, με τη δραστηριότητά της, με το γούστο της, με την ελληνική της ψυχή. Τίποτα δεν θάκανε ο Άγγελος Σικελιανός χωρίς αυτή τη μεγάλη γυναίκα. Έτσι λένε τουλάχιστο όσοι ξέρουν πόσο και πώς έγρασθήκε για τις Δελφικές Εορτές ή Εύα Σικελιανού. Στο εκεί αρχαίο θέατρο, παίχθηκε ο «Προμηθεύς Δεσμώτης» του Αίσχylου, ή ύψιλοτερη, ή ποιητικότερη από τις κλασσικές τραγωδίες, με την αριστουργηματική μετάφραση του ποιητή Ι. Γρυπάρη. Ο έρασιτέχνης ήθοποιος κ. Μπούρος έκανε τον Προμηθέα κι' ή δ. Μαρούλη την Ίω. Τα σκηινικά, οι χοροί, οι ένδυμασίες, όλα ήταν θαυμάσια κι' ή παράσταση επέτυχε λαμπρά. Η στιγμή μάλιστα της «καταδραχθρώσεως» του Προμηθέα έδωσε στους θεατές ένα μεγάλο, αξέχαστο ρίγος.

Επίσης στο Στάδιο των Δελφών έγιναν γυμνικοί αγώνες κι' εγγώριοι χοροί. Ήταν ακόμα κι' ή έκθεση της λαϊκής ελληνικής χειροτεχνίας, που κι' αυτή σάς μίλησε άλλοτε. Όλα ωραία. Γι' αυτό οι επισκέπτες των Δελφών έμειναν τόσο ενθουσιασμένοι. Κι' ίσως περισσότερο απ' τους δικούς μας, οι ξένοι, — ανταποκριτάι περιοδικών κι' εφημερίδων οι περισσότεροι, — που ετηλεγράφησαν τις πιό ένθουσιώδεις έντυπώσεις και περιγραφές.

Είχαμε λοιπόν ένα ελληνικό θρίαμβο μ' αυτές τις εορτές. Βάλαμε κάτω τους αγαπητούς μας Ίταλούς με τη Συρακούσα. Δείξαμε στον κόσμο ότι εδώ, μόνο εδώ, στην πατρίδα τους, στην κοιτίδα τους, στη φυσική τους σκηνή, μπορούν να παίζονται τάχατα δράματα και να ζωντανεύουν. Κι' ή επιτυχία της αρχής θα καθιερώσει τις Δελφικές Εορτές, που θα γίνονται πιιά τακτικά. Αν φέτος ήλθαν να τις ιδούν λίγοι σχετικώς ξένοι, του χρόνου θα ήλθουν περισσότεροι. Η φήμη τους θα μεγαλώνη ολοένα και μαζί της ή συρροή. Θα γίνουν έμια προσκλήση του κόσμου όλου οι ελληνικοί Δελφοί, όπως ήταν άλλοτε το γερμανικό Μπαυρόιτ με τις παραστάσεις του Βάγνερ και το Όμπερα-

μεργκάου με το ιερό δράμα των Παθών. Μεγάλο όνειρο, ωραίο, που οι Σικελιανοί όμως έδειξαν πως έχουν όλη την όλική και την ήθική δύναμη να το πραγματοποιήσουν ως το τέλος.

Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο για την «Διάπλασι» από τον κ. Γρ. Ξενόπουλο].

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Σ.

Ο γάμος του Μπελιζαίρ

Είχε περάσει μιιά εβδομάδα από του ο Τζάκ ζούσε με τη μητέρα του, όταν ένα βράδυ, βγαίνοντας από του Έσ-σεντέκ, είδε κει-άπξω στο πεζοδρόμιο των Μπελιζαίρ, που τον περιμενε με πρόσωπο χαρούμενο.

— Είμαι πολύ ευχαριστημένος, κύριε Τζάκ! του είπε. Επιτέλους βρήκαμε σύνοικο στο πόδι σας. Η κυρία Βεμπέρ τον είδε και της άρεσε. Τελείωσε, θα παντρευτούμε!

Κι' ο Τζάκ, που λυπόταν πολύ τον γυρολόγο, καταδικασμένον γι' αγάπη του να ζή σ' εκείνη την τρύπα της σκάλας, χάρηκε μ' αυτή την είδηση. — Μπράβο! φώναξε και παιός ειν' αυτός;

— Νά τος! του αποκρίθηκε ο Μπελιζαίρ.

Και του έδειξε, σταματισμένον λίγα βήματα πίσω του, έναν ψηλό μ' εργατική φορεσιά, μ' ένα σφυρί στον ώμο και μιιά πέτσινη ποδιά τυλιγμένη στο χέρι του. Η φυσιογνωμία του άψυχη, σαν κοιμισμένη, και τα γένια του, άφθονα, μπερδεμένα, έξωπρα, θύμισαν στον Τζάκ τον άνθρωπο που είχε διαβάσει, τον Προυντόν. Κακός, όχι. δεν φαινόταν θάταν όμως τεμπέλης, έγωιστής, άπαιτητικός και μεθύστακας. Ριμπαρό τον έλεγαν τον καινούριο σύνοικο. Ο Τζάκ απέφυγε να δείξη στο γυρολόγο πως δεν ήταν τόσο καλή ή έντύπωσή του απ' αυτό το «κελεπούρι». Τον έδλεπε τόσο χαρούμενο τον καίμενο το Μπελιζαίρ!... Έπειτα, θάταν άργά τώρα πιιά που τον είχε ιδεί κι' ή κυρία Βεμπέρ. Η αλήθεια όμως είναι πως κι' αυτή δεν τον είχε δεχθεί με την καρδιά της. Τόκα-με για να λυθη επιτέλους αυτό το ζήτημα του γάμου που κινδύνευε να διαιωνισθη.

Υστερ' από δυο εβδομάδες, ή μεγάλη ήμέρα έφθασε.

Μ' όλες τις αντιρρήσεις της κυρίας Βεμπέρ, που δεν ήθελε να κάμουν μεγάλη έξοδα, ο Μπελιζαίρ επέμεινε να γίνει ο γάμος «μεγαλοπρεπώς». Ήταν Σάββατο. Είχαν διαλέξει αυτή την τελευταία ήμέρα της

εβδομάδος για να νάναι έλεύθεροι και την Κυριακή. Αυτό άλλωστε συνειθίζεται στο φτωχόκομο. Έτσι πολλές γαμήλιες συνοδείες άπαντήθηκαν και το Σάββατο εκείνο στο Δημαρχείο του Μενιλμονταν. Άλλά, να πούμε την αλήθεια, ή καλύτερη, ή λαμπρότερη, ήταν του Μπελιζαίρ. Μόνο που ή νύφη, σά χήρα, δεν φορούσε το λευκό πέπλο που θγάζει όλες τις γυναίκες στα παράθυρα και σταματά όλους τους διαβάτες στο δρόμο. Η κυρία Βεμπέρ φορούσε άπλως ένα ούρανι φουστάνι, ένα σταχτι σάλι κι' ένα μεγάλο κκ-πέλλο με κορδέλες και με λουλούδια. Περιττό να προσέτουμε ότι το πα-χουλό κι' αγαθό χωριάτικο πρόσωπό της άκτινοβολούσε.

Τη συνόδευε ο γέρω-Μπελιζαίρ, κοντούλης, κίτρινος, με κυρτή μύτη, που κάθε τόσο τον έπιανε βήχας κι' ή νύφη του τον χτυπούσε στη ράχη δυνατά... Ο γαμπρός έρχόταν δεύτερος, κρατώντας μπράτσο την αδελφή του, τη χήρα της Νάντης. Οι πελάτες του, αν τον έδλεπαν σήμερα, δύσκολα θα τον εγνώριζαν. Δεν είχε πιιά τη συνηθισμένη εκείνη έκφραση του πόνου στο πρόσωπό του. Ήταν-χαρούμενος, κρατούσε το κεφάλι του ψηλά και περπατούσε περήφανα, έλεύθερα, χωρίς να κουτσάλνη καθόλου. Επιτέλους! είχε κάνει ένα ζευγάρι παπουτσιά παραγγελιά, στο πόδι του! Α, τί πλατεία, τί μεγάλα, τί πελώρια σκαρπίνια, σωστώς βάρκες! Τού φαινόταν σά ναχε κάνει καινούρια πέδια κι' ή σημερινή του εύτυχία ήταν διπλή.

Κρατούσε απ' το χέρι τον μικρό της κυρίας Βεμπέρ που το μεγάλο του κεφάλι φαινόταν ακόμα μεγαλύτερο με τα μαλλιά που του είχε κατασρώσει ο κουρέας της γειτονιάς.

Ακολουθούσαν ο καινούριος «σύνοικος», που του κάμουν προσπάθησαν να τον καταφέρουν νάφηση για μιιά μέρα το σφυρί και την πέτσινη ποδιά — ο φούρναρης, ο προϊστάμενος της κυρίας Βεμπέρ με το γαμπρό του, χοντροί κι' οι δυο, με κόκκινους σέρκους και άκουφες, τσαλακωμένες κάπως ρεδιγκότες — το ζεύγος Λεδέντρ, τζάδελφια του Μπελιζαίρ, άλλοι φίλοι και γείτονες, και τέλος ο Τζάκ χωρίς τη μητέρα του. Γιατί ή Ίσα δέχθηκε όλοπρόθυμα να παρακαθήση στο έξοχικό γαμήλιο τραπέζι, δεν έννοσους όμως να φανή και στο Δημαρχείο, ούτε στην έκκλη-

σιά, με τέτοια αλλόκοτη πομπή...

Το γλέντι θα γινόταν στο Σαλιν-Μαντέ. Κι' άφου τελείωσε ή τελετή στο Δημαρχείο, ή πομπή, με την ίδια σχεδόν τάξη, ξεκίνησε για το σιδηροδρομικό σταθμό. Όταν έφθασαν στο Σαλιν-Μαντέ και στο ειδικό για γάμους Έστιατόριο, όπου ο Μπελιζαίρ είχε παραγγείλει από χθές το γεύμα, ή σάλα τους δεν ήταν ακόμη έλεύθερη. Και για να σκοτώσουν την ώρα, έκαμαν το γύρο της λίμνης των Βιγκενών, που για τον φτωχόκομο του Παρισιού είναι το δάσος της Βουλώνης. Πολλοί άλλοι «γάμοι», λαϊκοί όλοι, διασκεδάζαν εκεί, άλλοι στα κιάτκια του πάρκου,

άλλοι στο ύπαιθρο. Και παντού άντηχεύσαν γέλια, τραγούδια, τσουγγρίσματα. ευχές. Σε μέρη χόρευαν κιόλα με το όργανέτο. Οι άντρες φορούσαν τα καπέλλα των γυναικών κι' οι γυναίκες των ανδρών. Οι φτωχοί διασκεδάζαν όπως μπορούσαν...

Ο Μπελιζαίρ όμως κι' οι δικοί του περπατούσαν ανάμεσα σ' αυτούς τους χαροκόπους μελαγχολικοί και σιωπηλοί, γιατί ή ώρα ήταν περασμένη κι' είχαν πεινάσει φοβερά.

Επιτέλους έστειλαν έναν πρόσκοπο, που σε λίγο τους έδωσε την είδηση πως «ήταν έτοιμα». Και με χαρά γύρισαν στο Έστιατόριο.

Το τραπέζι ήταν στρωμένο σε μιιά μεγάλη σάλα, χωρισμένη με ξυλότοιχους κινητούς από τις διπλανές της, και στολισμένη με ζωγραφίες και με καθρέφτες. Οι καλεσμένοι του Μπελιζαίρ τάχασαν όταν βρέθηκαν μέσα σε μιάν άσυνείηστη γι' αυτούς πολυτέλεια. Όστόσο κάθισαν γύρο στο μεγάλο τραπέζι, περιμένοντας την κυρία Νταρ-

ζαντόν, που δεν είχε φανεί ακόμα. Ο γαμπρός ήθελε να καθήση πλάι στη νύφη. Κι' ή αδελφή του από τη Νάντη έλεπε πως αυτό δεν ήταν σωστό και πως έπρεπε να καθήσουν αντικριστά. Απάνω σ' αυτό έγινε μιιά μεγάλη συζήτηση. Κι' ο γέρω-Μπελιζαίρ, γυρίζοντας μιιά στιγμή στη νύφη του, τη ρώτησε:

— Πώς καθήσατε, στον πρώτο σας γάμο, με το μακαρίτη τον κύριο Βεμπέρ;

— Ο πρώτος μου γάμος έγινε στο χωριό μου, αποκρίθηκε άτάραχη ή νύφη. Κι' αυτά δεν τα ξέρουμε μεις εκεί. Αν θέλετε μάλιστα, εγώ ή ίδια σερβίριζα στο τραπέζι.

— Μπράβο, μπράβο, ωραία! φώναξαν οι καλεσμένοι.

Κι' έπληραν λίγο θάρρος, άρχισαν να γίνονται κάπως πιό εύθυμοι και, έπειδή πεινούσαν πολύ, ρίχθηκαν άμέσως στα όρεκτικά, χωρίς να περιμένουν πιιά την Ίσα. Άλλά τί τα θέλετε, που τους φόβιζαν οι σερβιτόροι! Ήταν τόσο σοβαροί με τα φράκα τους, με τις φαβορίτες τους και με τάσπρα τους γάντια! Τού κάκου ο καίμενος ο Μπελιζαίρ τους χαμογελούσε όσο πιό γλυκά μπορούσε. Οι σερβιτόροι έμεναν άγέλαστοι, σοβαροί, ψυχροί, σχεδόν άγριοι. Οι φτωχοί εκείνοι άνθρωποι ένόμιζαν πιιά πως τους ύπηρετούσαν άφεντάδες και μπορείτε να φαντασθήτε πόσο τους στενοχωρούσε κι' αυτό...

Έπειτα ήταν και τα όνόματα των φαγητών και των κρατών που έδλεπαν στον κατάλογο: Μαρέγκο, Ρισελιέ, Σατωμπριάν... Τί νάταν πάλι αυτά που θάτρωγαν και θάπιναν; Ούτε ο Μπελιζαίρ τα ήξερε, ούτε κανένας άλλος. Και που να τομήναι τις κανένας άλλος. Οι φτωχοί διασκεδάζαν όπως μπορούσαν...

Ο Μπελιζαίρ όμως κι' οι δικοί του περπατούσαν ανάμεσα σ' αυτούς τους χαροκόπους μελαγχολικοί και σιωπηλοί, γιατί ή ώρα ήταν περασμένη κι' είχαν πεινάσει φοβερά.

Επιτέλους έστειλαν έναν πρόσκοπο, που σε λίγο τους έδωσε την είδηση πως «ήταν έτοιμα». Και με χαρά γύρισαν στο Έστιατόριο.

Το τραπέζι ήταν στρωμένο σε μιιά μεγάλη σάλα, χωρισμένη με ξυλότοιχους κινητούς από τις διπλανές της, και στολισμένη με ζωγραφίες και με καθρέφτες. Οι καλεσμένοι του Μπελιζαίρ τάχασαν όταν βρέθηκαν μέσα σε μιάν άσυνείηστη γι' αυτούς πολυτέλεια. Όστόσο κάθισαν γύρο στο μεγάλο τραπέζι, περιμένοντας την κυρία Νταρ-

ζαντόν, που δεν είχε φανεί ακόμα. Ο γαμπρός ήθελε να καθήση πλάι στη νύφη. Κι' ή αδελφή του από τη Νάντη έλεπε πως αυτό δεν ήταν σωστό και πως έπρεπε να καθήσουν αντικριστά. Απάνω σ' αυτό έγινε μιιά μεγάλη συζήτηση. Κι' ο γέρω-Μπελιζαίρ, γυρίζοντας μιιά στιγμή στη νύφη του, τη ρώτησε:

— Πώς καθήσατε, στον πρώτο σας γάμο, με το μακαρίτη τον κύριο Βεμπέρ;

— Ο πρώτος μου γάμος έγινε στο χωριό μου, αποκρίθηκε άτάραχη ή νύφη. Κι' αυτά δεν τα ξέρουμε μεις εκεί. Αν θέλετε μάλιστα, εγώ ή ίδια σερβίριζα στο τραπέζι.

— Μπράβο, μπράβο, ωραία! φώναξαν οι καλεσμένοι.

(Ακολουθεί)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ο ΛΑΓΟΣ ΚΙ' Ο ΔΑΜΙΑΝΟΣ

[Αριθ. Έγκρ. 62]
Μέσ' στού Δαμιάνου τ'αμπέλι
έμαθε λαγός και μπαίνει.
— Θά σέ πιάσω, βρέ λαγέ !
— Δέ με πιάσεις, Δαμιανέ !
— Θά σου κάνω τὰ πλευρά σου
μαλακά σάν την κοιλιά σου,
και τὸ ἔργο σου κεφάλι
σά φραντοξέζικο τσουκάλι
σά σέ πιάσω, βρέ λαγέ.
— Θά σου φύγω, Δαμιανέ !
(Αἰκὶο) Ἀσώτης

ΤΟ ΚΡΕΑΣ

[Αριθ. Έγκρ. 41]
Ἡ Δέλα, ἓνα πολὺ ἔξυπνο κο-
ριτσάκι, φώναζε τὴ μικρὴ ἀσπρό-
μαυρη γατούλα της καὶ τῆς ἔδω-
σε, ὅπως κάθε πρωτὶ, ἓνα μεγάλο
κομμάτι κρέας. Ἐπειτα ἀφίνον-
τας τὴν Πόλα νάπολαύσῃ τὸ φα-
γητό της, ἔφυγε τρέχοντας.
Ἡ γατίτσα δὲν εἶχε κόψει ἀ-
κόμη τὴν πρώτη δαγκωνιά, ὅταν
ξαφνικὰ εἰσορμᾷ μέσα στὴν κου-
ζίνα ἓνας ἀπροσδόκητος ἐχθρὸς:
ὁ Τζαίικ, ἓνα ὠραῖο φῶξ-τεροῖέ,
ἰδιοκτησία τοῦ μικροῦ Μπέμπη,
ἀδελφὸς τῆς Δέλας. Μὲ ὑπόκω-
φο μουνγκιτό, ἡ Πόλα τὸν φο-
βέρισε, ἀλλὰ ὁ κύριος, περιφρο-
νώντας τὴν ἀπειλὴ, ἀρπάζει τὸ
κρέας καὶ μὲ δλὴ τὴ νυχιά της
Πόλας ποὺ μᾶτωσε τὴ μύτη του,
τὸ σκάει μέσα στὴν αὐλὴ, κι' ἂν
μπορεῖς πιάσε τον.
Στὰ ξαφνικά, ἐκεῖ ποὺ ἔτρεχε,
ἀκούει ἀπὸ πίσω του φωνές, ἐνῶ
ὁ κόκορας ποὺ μοιάζει πασὰ μὲ
κόκκινο τουρμπάνι τοῦ παίρνει
τὸ κρέας καὶ ξεφωνίζοντας σάν
δαιμονισμένος, τὸ φέρνει στὶς κό-
τες. Τὸ τρίχαμνι τοῦ Τζαίικ ὁρ-
θίνεται ἀπὸ φόβη. Ὅρῃα μὲ
γανυσιόματα μέσ' στὶς κότες, ἀλ-
λὰ τὸ ράμφος τοῦ κόκορα τὸν
ἀναγκαίει. Τὸ πεσκέσι του, ἀ-
φου βρέθηκε μέσα σὲ πουλιά, ἔ-
κανε κι' αὐτὸ φτερά καὶ πετάει
ἀπὸ μύτη σὲ μύτη. Τὰ κοτόπου-
λα, κλεισμένα στὸ συμμάτινο κο-
τέτσι τους, τρέχουν μέσα-κεῖ καὶ
φώναζαν ξετρελαμένα.
Κονσέρτο φωστό, τοῦ ὁποῖου
τὸ μπάσο κρατοῖν τὰ γανυσιόμα-
τα τοῦ Τζαίικ καὶ τὰ κουκουρί-
κια τοῦ πασὰ πετεινοῦ. Τὸ χα-
ρέμι τοῦ τελευταίου τσακώθηκε
στὰ γέρα, ὅταν μιά σκούπα σκορ-
πίζει καὶ κότες καὶ σκυλῶνες καὶ
κόκορος. Ἡ Δέλα, ἀκούοντας
αὐτὸ τὸ κακὸ, κατέβηκε κάτω
καὶ, μὲ τὸ πρῶτο ὄπλο ποὺ βρέ-
θηκε μπροστὰ της, τοὺς ἔδωσε
νὰ καταλάβουν.
Τὸ κρέας γύρισε πάλι ἐκεῖ ποὺ
ἔπρεπε νὰ εἶναι: στὴ δυστυχισμέ-
νη τὴν Πόλα ὁδλαδὴ. Γρήγορα
γρήγορα τὸ καταβροχθίζει, καὶ
ἔπειτα, ξαπλωμένη ἀναπαυτικά
σὸν ἥλιο, κοιτάζει μὲ μισόκλει-
στα εἰρωνικά μάτια ὅλα τὰ ἡσυ-
χασμένα ἐπὶ τέλους ζωντανά, ποὺ
παρ' ὀλίγο νὰ τὴν ἀφίσουν νη-
στική, τὰ ἀδιάντροπα !
Ἀλκυὼν

ΜΙΑ ΕΥΓΕΝΙΚΙΑ ΚΑΡΔΙΑ

[Αριθ. Έγκρ. 43]
Μιά μέρα, φθάνοντας κοντὰ σὲ
μιὰ καλύβα, εἶδα ἓνα μικρὸ χω-
ριατόπαιδο νὰ κτυπᾷ ἓνα ἄλλο
πολὺ μεγαλύτερο ἀπ' αὐτό. Τὸ
μεγαλύτερο χωριατόπουλο προ-
σπαθοῦσε, χωρὶς νάναποδίδει
νάποφεύγει μόνον τὰ κτυπήματα
καὶ τὸ κατόρθωνε μὲ πολὺ κόπο.
Πλησιάζω τὸ τελευταῖο καὶ
τὸ ρωτῶ:
— Εἶναι ἀδελφί σου καὶ σὲ
κτυπᾷ ἔτσι;
— Ὅχι, κυρία, μ' ἀπαντᾷ, εἶ-
ναι ἓνα παιδί τῆς γειτονιάς.
— Θά εἶναι λοιπὸν πολὺ κακὸ,
εἶπα πάλι. Καὶ γιατί, νῦν σὲ
κτυπᾷ ἔτσι, δὲν τὸ κτυπᾷς καὶ
σύ;
— Ἀλλὰ, κυρία, μ' ἀπάντησε,
δὲν μπορῶ νὰ τὸ κάμω, ἐπειδὴ
εἶμαι πιὸ δυνατὸς ἀπ' αὐτόν.
Σ' αὐτὲς τὶς λέξεις εἶπα μέσα
μου:
— Νὰ ἓνα εὐγενικὸ μικρὸ παιδί.
(Mme de Genlis)

Νεράϊδα τοῦ Βοσπόρου

[Αριθ. Έγκρ. 36]
Εἶπα στὴν ψυχὴ μου:
— Γιατί, Κυρία, σάν ἀπολάφης
κάτι δὲν χαίρεσαι, ὅσο ὅταν τὸ
σκέφθηκες ὁ νοῦς μου;
Καὶ πάλι:
— Γιατί μονάχα στὴ σύλληψη
τῆς ιδέας σκιρτᾷς ἀπὸ χαρὰ, τῆς
ιδέας τῆς ἴσης κι' ἀπραγματο-
ποίητης, κι' ὄχι στὴν ἐκπλήρω-
σὴ της;
Κι' αὐτὴ μ' ἀπάντησε σαρχα-
στικά:
— Ρωτᾷς τὸ γιατί; . . Νά !
Γιατ' εἶμαι πλεονέχτρα !
Βιδά Χλωρὴ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Μαρμὰ: — Ἐ, Τάκη ! μὴν
παρატῶς γλυκὰ γιατί θά σέ πιά-
σῃ ἡ κοιλιά σου !
Ὁ Τάκης: — Αὐτὴ θά μὲ πιά-
σῃ, ἡ ἐγὼ θά τὴν κοιτῶ;
(Γεγονός) Τρελὴ Χορεύτρια
Ἡ Μαρμὰ: — Μὴ χασομερᾷς !
Ὁ Χρόνος, παιδί μου, εἶναι χρήμα.
Ὁ γιός: — Καὶ βέβαια θά εἶναι
χρήμα, ἀφοῦ ὁ χρόνος ἔχουν λεπτὰ.
Χιονισμένο Πῆλιο
— Ξέρεις, Τάκη, νὰ σχημα-
τίσης τὸν Πυθαγόρειο πίνακα;
— Μὰ τί, ζωγράφος εἶμαι;
Φίλανθος
Ὁ μπαμπὰς θυμωμένος στὸ
Νίκο:
— Γρομίσουν ἀπὸ δῶ !
Ὁ Νίκος: — Ἀδύνατο ! τὸ σπί-
τι εἶναι ἰσόγειο.
Πάτερ Παχούμιος

Τὸ πρῶτοντον καθῆκον
τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ
εἶναι ἡ ἐγκαιρὸς ἀνανέω-
σις τῆς συνδρομῆς του.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 229ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΥΣΕΩΝ

Προαθίντος τὴν 4 Σεπτεμβρίου 1926
πρὸς ἐπίσημὴν τὴν Ἀσέων τὸν εἰς τὰ φύλ-
λα τῆς Διαπλάσεως Σεπτεμβρίου, Ὁκτω-
βρίου, Νοεμβρίου 1926 δημοσιευθεῖσων
202 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

(Οἱ ἀκολουθοῦντες ἕκαστον ὄνο-
μα τρεῖς ἀριθμοὶ σημαίνουν: ὁ
πρῶτος τὰς εὐρεθείσας ὁρὰς Ἀύ-
σεις, ὁ δεύτερος τὰ Ἐδοῖμα Ἀύ-
σεων καὶ ὁ τρίτος τὰ Ἐδοῖμα Ἐ-
πιμονῆς, συμφώνως μὲ τὸν Ὁδη-
γὸν τοῦ Συνδρομητοῦ τοῦ 1926,
Κεφ. Β', § 25.)

Οἱ Ἰσότημοι ὄλων τῶν τάξεων
ἔχουν τὸ δικαίωμα, οἱ μὲν τοῦ Α'
Βραβεῖου νὰ δημοσιεύουν τὴν ἐλ-
κασά των ἐπὶ πληρωμῇ δρ. 40 δι'
ἔξοδα τὸν κλισέ, καὶ νὰγοράσων
ἐντὸς τριμήνου τὸ πολὺ ἀπὸ σή-
μερον, (διότι κατόπιν παραγράφ-
εται τὸ δικαίωμα τοῦτο), ἓνα
οἰονδήποτε θέλουν τόμον «Δια-
πλάσεως» τῶν ἐτῶν 1894 — 1926
(Β' Περίοδος) μὲ ἔκπτωσιν δέκα
(10) δραχμῶν. Οἱ τοῦ Β' Βραβεῖου
νὰγοράσων ὅμοιον Τόμον μὲ ἔκ-
πτωσιν πέντε (5) δρ. καὶ οἱ τοῦ
Γ' μὲ ἔκπτωσιν τριῶν (3) δρ. (Ἰ-
δε καὶ Ὁδηγὸν Συνδρομητοῦ τοῦ
1926, Κεφ. Β', § 6 καὶ 7).

ΑΝΩΓΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (16 ἐτῶν καὶ ἄνω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σκανδα-
λιάρ, 183, 19, 7.

Ἰσότημοι: Ἐλεντίνα Ἀντω-
νιάδου, 187, 19, 7. Ταβιθά, 189,
17, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Χιόνι,
172, 18, 7. Ραφωδός, 165, 17, 7.
Ἰσότημοι: Νιόβη, 175, 18, 7.
Μηλολόνη, 167, 17, 7. Φωτιά,
172, 18, 7. Ἀρχοντοπούλα, 180,
18, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μικρὸς
Ἀθηνᾶς, 148, 15, 6. Σιγαλο-
περάτης, 153, 16, 7. Ἰωνικὸν
Ἀκρογιάλι, 144, 15, 7.

Ἰσότημοι: Βάρκα τοῦ Κανά-
ρη, 152, 16, 7.
ΕΠΑΙΝΟΣ: Ψυχὴ, 121, 13, 5.
Ἀειθαλής, 108, 11, 5. Γυμνὸ
Βουνό, 105, 11, 6.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Δαφνοστε-
φῆς Ὀλυμπιονίκης, 15, 2, 4.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12 ἐτῶν ἕως 15)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἑλλά-
νικὸν Ἰδεώδες, 173, 18, 7.

Ἰσότημοι: Ἀμαζών, 181, 19,
6. Τσοῦχτρα, 195, 20, 7. Ἐλευθέριος
Αὐγῆ, 196, 20, 7. Ἐλευθέριος
Ρουσσάκης, 168, 17, 7. Σκλαβο-
μένη Ἰμβρος, 162, 17, 7. Ἐλέ-
νη Ν. Χατζηγιάνη, 162, 17, 6.
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Εὐ-
γενὴς Ἰδανικόν, 146, 15, 6. Ναυ-
τοπούλα, 154, 16, 7.

Ἰσότημοι: Κεφαλλονιτὰς,
155, 16, 6. Ἀτρόμητο Εὐζωνά-
κι, 158, 16, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀμλετ,
127, 13, 6. Ἀμάραντη Δάφνη,

132, 14, 6. Ἡλεκτρικὸ Κῦμα,
125, 13, 7.

Ἰσότημοι: Ταρδίφ, 131, 14, 7.
Μικρὴ Ἐπαρχιώτισσα, 124, 13,
6. Ἐλῆα, 162, 17, 6.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Μέλισσα, 120, 12,
7. Ἀράπα, 115, 12, 5. Κλαῖλια,
101, 11, 4. Δ. Κ. Σφαῖλλος, 111,
12, 5.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ἐλευθέρο
Πουλί, 58, 6, 2. Ἀνθισμένη Ἀ-
μυγδαλιά, 62, 7, 3. Σμυρνιατιά,
66, 7, 6. Τζοκόντα, 12, 2, 1.
Τσαχλίνη, 24, 3, 1. Γ. Α. Γεωρ-
γιάδης, 75, 8, 4. Ἀτρόμητο Φο-
βιτοῦρα, 57, 6, 3. Ἀεράκι τῆς
Πόλης, 16, 2, 1. Ἀρσενικός,
73, 8, 6. Αἶνος, 27, 3, 1. Ἡ-
ρωϊκὴ Φέσα, 54, 6, 2. Ἀποκρί-
τικος Παλιτασος, 19, 2, 1. Λευ-
κί, 16, 2, 1. Βιολέττα τοῦ Βου-
νοῦ, 37, 4, 4. Σαρλώ, 27, 3, 2.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ἐτῶν καὶ κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἰω. Κα-
λαμπόκης, 129, 13, 7.

Ἰσότημοι: Πορφύρις, 159, 16,
6. Ἀγνούλα, 182, 19, 7.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Πύρρος,
19, 2, 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 19 Μαΐου 1927.

ΕΦΘΑΣΑΝ κι' οἱ Διακοπές. Ἐ-
να δυὸ μῆνες καὶ ἡσυχάζετε. Σ' αὐ-
τὸ τὸ διάστημα, ἐνῶ σὲς θά με-
λετᾷτε γιὰ τὶς ἑξατάσεις σας, ἐγὼ
θὰ δημοσιεύω τάποτε ἀποτελέσματα τῶν
ἐπιλοπίων Διαγωνισμῶν κι' ἔπειτα
θὰ προκηρύξω κᾶποσους καινού-
ριους γιὰ νάχτες μιὰ ὥρα ἀνα-
σχόληση τὸ καλοκαίρι.

Κατενθουσιασμένοι οἱ φίλοι μου
μὲ τὴν 3ῃ Κυριακῇ ! Ἡ Θαῖς
μοῦ γράφει ὅτι, καθὼς τὴ διάβαζε
μόνη της, ἔκανε τόσα γέλια, ποὺ
ἡ ὑπερήτρια τρόμαξε καὶ μπήκε
μέσα νὰ ἰσθί ἔπαθε. Ἡ Μόνα
Δίσα, (ποῦ τῆς ἔστειλα 8 τετρα-
διά), λέγει: «Δὲν σοῦ ἔγραφα τό-
σον καιρὸ, γιατί ἤθελα νὰ σὲ ἔ-
κουράσω ἀπὸ τὴ συχνὴ μου ἀλλη-
λογραφία. Ἀλλὰ σήμερον δὲν μπο-
ρεῖς νὰ κρατηθῶ . . . Γιατ' ἔχ-
ημα τόσο ὅταν εἶδα τὴν ὥρα
μας Κυριακῇ ! Τὴν ἔγραψα ἄφθα-
στα ἡ Ἀγάπη. Τὴ γλῶσσα, τί ὅ-
πος ! ἐνόμιζα πὼς μιλοῦσε. Μὲ
πολὺ ἐνδιαφέρον ἐπίσης ἐδιάβασα
καὶ τὶς ὥρες ἀπαντήσεις τῶν
παιδιῶν. Πραγματικῶς ἡ ἔξυπ-
νὴ ἦταν τοῦ Φωτεινοῦ τοῦ ἀ-
εῖς τὸ Βραβεῖο ποὺ πήρε».

Ἡ Ἀῦρα τοῦ Εὐδελίου μοῦ
γράφει: «Τὴ πανηγύρι εἴχαμε μὲς
τὸ βράδυ μὲ τὴν Κυριακῇ ! Πάσα
γέλια κάναμε, πόσες ὥρες μένα-
με σκυμμένοι ἀπάνω στὸ γραφεῖο,
ροφώντας ὅλα ἔκνετα τὰ (δὲν ἔ-
ρω πᾶ τὴ ἐπίθετο νὰ τοὺς βάλω)
λόγια τῆς Ἀγάπης καὶ τοῦ Ἀνα-
νία ! . . . Πόσο γελᾶσκαμε καὶ μὲ
τὸ Φιρφορέκο μας, ποὺ ἔ. κ. Βώ-
της μᾶς τὸν παρουσίασε κᾶβάλλα
σὸν πετεινὸ τοῦ ! . . . Τὸ περιε-
γο εἶναι πὼς ἡ γελοιογραφία τοῦ
μοιάζει ἀρετὰ. . . » — Καὶ ἡ Δι-
λάντα (ποῦ ἡ μεταφράσῃ της μοῦ
ἄρεσε πολὺ καὶ τὴ συμβουλεύει νὰ

τὴν ἐκκολουθῇ), μοῦ γράφει:
«Πρῶτα πρῶτα θέλω νὰ σ' εὐχαρι-
στῶ γιὰ τὴν καλὴν πρῶτην πρῶτην
ἐνῶ νὰ δημοσιεύσῃς τὰ σκίτσα
μου. Δὲν τὸ περίμενα διόλου καὶ
γι' αὐτὸ εὐχαριστήθηκα πολὺ πολὺ.
Τὴ νύστημ ποὺ ἦταν ἡ Κυριακῇ !
Ἀμ' αὐτὸ τὸ φοβερὸ ἐπεισόδιο ! . .
Πὼς γλῶσσος ἡ ἀπάντησή μου, ἄ-
πορῶ. Ὁ κύριος Ἀνανίας (τὸν
λέγω κύριο ἀφοῦ μὲ εἶπε καὶ μένα
δεσποινίδα), μ' ὅλο τοῦ τὸ κρυ-
λόγημα διασκεδαστικώτατος ! Μό-
νον σὸν Πήγασο μοῦ δὲν θά τὸν
δεχόμην ποτέ. Ἀνανίας, ἀλόγο-
παίγνια καὶ Πήγασος . . . πᾶσι
ποτέ ! » (Ὁχι βέβαια ! Ὁ κ. Ε.
σ' εὐχαριστεῖ πολὺ γι' αὐτὰ ποὺ
λές καὶ γιὰ τὴ Νέα Ἑστία.)

Κι' ἡ Ἀνδρομέδα, (ποῦ τῆς ἔ-
στειλα 8 τετραδιά), ἐπιφωνεῖ:
«Ἐκτακτὸ ! θαυμάσιον τὸ φύλλο
μὲ τὴν Κυριακῇ ! . . . Τὸν δύστο-
χο τὸν Ἀνανία ! Φαίνεται ὅτι τὰ
γράμματα τὸν κατατρέχουν ἀκόμη
καὶ στὸ κρεβάτι . . . » Ἀε ἀπὶ-
σους ὅτι τὴν 35ῃ Κυριακῇ θά τὴ
γράψῃ ὁ ἴδιος καὶ δὲν θά τοῦ συμ-
βῇ τίποτα δυσάρεστο. Νομίζω ὅτι
εἶναι δικαίωμα τοῦ νὰ γράφῃ τὴς
Κυριακῆς, ποὺ δὲν πρέπει νὰ τοῦ
τὸ παίρνουν οἱ ἄλλοι. » (Ὁχι δὲ !
τὴς Κυριακῆς τὴς γράφουμε ὅλοι:
κι' ἐγὼ, κι' ἡ κυρὰ-Μάρθα, κι' ὁ
Ἀνανίας, κι' ἡ Ἀγάπη. Ὅπως
τὴν.) — Κι' ὁ Νάρκισσος, κατεν-
θουσιασμένος, συγκαίρει τὴν Ἀ-
γάπην καὶ τὸ Φωτεινὸ γιὰ τὴ
φωτεινὴν τοῦ ἀπάντησιν. Κι' ἡ
Λομφαλὴν βρῖσκει ἐκτακτὰ τα-
λοποιότητα τοῦ Ἀνανία, κι' ἡ
Εῦα, κι' ὁ Γέρο-Δῆμος, κι' ἄλ-
λοι πολλοὶ ποὺ μοῦ γράφουν σὴ
μέρα γιὰ τὴν Κυριακῇ μας. Ἀλλὰ
δὲν ἔχω τόπο νὰ δημοσιεύω κι'
ἄλλες ἐντυπώσεις. Δὲν μπορῶ νὰ
γεμίσω τὴν Ἀλληλογραφία μου μ'
αὐτές !

Ἀε ἔλθουμε λοιπὸν καὶ σὲ ἄλ-
λα, ἐπίσης σπουδαία. Ἡ Μεγάλη
Ἑλλάς συγκαίρει πρῶτα τὴ Μυ-
ρίνη γιὰ τὴν «Ὁδύνη» της, (ἂν
καὶ τὴν πρόλαβε ὁ κ. Τέλλος ἡ
γρας, ποὺ ἦταν ἐπόμενο νὰ τοῦ
ἀέσει ἀφοῦ μοιάζει τόσο μὲ τὸ
δικτὸ καὶ ἔαν Ζωὴ καὶ σάν Ὁ-
νειρο.) Ἐπειτα μὲ ρωτᾷ ποῖο
εἶναι τὸ ὁρθε: «μεταφραστικῆς» ἢ
«μεταφραστικῆς», ὅπως εἶδε νὰ
γράψῃ στὴ Νέα Ἑστία ὁ ἀκα-
δημαϊκὸς κ. Σίμος Μενάδης. (Τῆς
ἀπαντᾷ: τὸ ὁρθε εἶναι βέβαια
«μεταφραστικῆς» τὸ συνθηματικὸν
ἔργον εἶναι πιὸ ὁρθε κι' ἀπὸ τὸ
ὁρθε . . .) Καὶ τέλος μοῦ γράφει
τὰ ἔξης, ποὺ πρέπει νὰ μοῦ δι-
δῶ ὅλα, ὥς ἐνδιαφέροντα καὶ δι-
δακτικά. Λοιπὸν:

«Ἀπὸ τὰ δέκα λάθη στὶς Πνευ-
μ. Ἀσκήσεις ποὺ ὑποδεικνύουν ἢ
Ἀντικὴ Ἀγῇ καὶ ἡ Τσοῦχτρα,
τὰ μισά . . . δὲν εἶναι λάθη. Καὶ
«Α. Πνευμ. Ἀσκήσεις 509. — Ἰν-
πολις εἶναι τὸ σωστό. Ἐστὶ τὸ
ἔχει καὶ ἡ Γεωγραφία Κωνστ. Μη-
τοπούλου. Ἐκτὸς ἂν τὸ παίρνουν
ἀπὸ τὸ γαλλικὸ Ἰνέβολι, μὰ τότε
κινδυνεύουν νὰ νερνθοῦν καὶ ἄλ-
λα ἑλληνικά καὶ νὰ λέμε π.χ. πὼς
τὸ σωστὸ δὲν εἶναι Σαμψὺς ἀλλὰ
Samsun . . .

«β. Ἡ ὁπ' ἀριθμ. 607 γωνία

εἶναι «ἐξηγωνισμένη» ! Μὴ γέ-
νοιτο ! Μόνες τους τὴν . . . ἐξηγω-
νισσα ! γιὰτὶ ἀναποδοδιόδοσαν τὸν
ποιητὴ. Πὼς δὲν ἐκατάλαβαν ὅτι
ὅπως τὸ τελικὸ τῆς λέξης: «Ἀτρο-
πος» γίνεται ἀρχικὸ τῆς: σάλ-
πιγς, ἔτσι καὶ τὸ τελικὸ τῆς:
«Ὀλυμπος» γίνεται ἀρχικὸ τῆς:
Σολωμός ;
«γ. Πνευμ. Ἀσκήσεις 687. — Ἡ
«πραγματικὴ λύσις» εἶναι ἈΔΗ-
θεία, ὅπως ἐδημοσιεύθη, διότι ὁ
Πλάτων δὲν ἐρώτησε τὸ Χριστὸ
τὴν ἀλήθειαν εἶναι — ὅπως θά ἐπέθε-
σαν, — ἀλλὰ: «τί ἐστὶν ἀλήθεια»;
(Ἰω. ΙΗ' 38).

«δ. Πνευμ. Ἀσκήσεις 731. — Δει-
ναι ἀπὸ τῆς λύσης ἡ λέξη: — Δε-
μὴ Ν ! » Ὁχι δὲ . . . Μόνον ὅτι ἂν-
τι: Ὁκεανία ποὺ ἔχει σημειω-
θεῖ στὴ λύση. — Θέλει: Ὁκεανός,
διότι τὸ ζητούμενον δὲν εἶναι ἡ-
πειρος, ἀλλὰ «μεγάλῃ ὕδα ἔκτα-
σις». (Καὶ τώρα φαντάζομαι τί ἔ-
παθαν οἱ φίλες μας: «μεγάλῃ ὕ-
δα ἔκτασις» ἐνόησαν πὼς εἶναι:
Διμήνη, τοὺς κᾶθησε σὸ νοῦ ἡ λέ-
ξη κι' ὅταν εἶδαν τὴ λύση, ἐνό-
ησαν πὼς ἔλεγε, χωρὶς νὰ νύ-
νηφθῇ πὼς ἦταν ἄλλη.)

«ε. Πνευμ. Ἀσκήσεις 697. — Ἡ
ἀλήθεια εἶναι ἐπὶ ὅρος τῆς Ἑλλά-
δος: Χολομών, κι' ἐγὼ πρῶτη φο-
ρὰ τὰκούμ. Ἡ Ζουλεῖκα ὅμως
ποὺ τὸ ἔγραφε καὶ ποὺ ἔχει γυρί-
σει τόσα μέρη, κάπου θά τὸ ἀπᾶν-
της καὶ τὴν παρακαλοῦμε νὰ μᾶς
πῇ ποῦ, γιὰ νὰ τὸ μάθουμε κι' αὐ-
τό. ὅπως ἔχουμε καὶ τόσα ἄλλα
μᾶθαι ἀπὸ τὴς Πνευμ. Ἀσκήσεις».

Ἡ Ζουλεῖκα ὅμως ποὺ εἶχε ἀ-
παντήσει ἀπὸ τὴν παρασμένη ἐ-
βδομάδα κι' ἴσα-ἴσα εἶχε φυλάξει
τὸ γράμμα της γι' αὐτό. Ἰδοῦ:
«Χολομών εἶναι ὅρος τῆς Ἑλλά-
δος. Βρίσκεται στὴ Μακεδονία. Καὶ
τὴν ὥρα ποὺ μᾶς τὸ ἐδίδαξαν,
σκέφθηκε νὰ κάμω Ἀσκήσιν μ' αὐ-
τὴ τὴ λέξη. Ἀλλὰ μ' αὐτὰ καὶ
μ' αὐτὰ, δὲν ἔχω ἄλλο τόπο γι' ἀ-
παντήσεως καὶ παρακαλῶ ὅσους
περίμεναν, νὰ κάμουν . . . ὁποῖον».

Ῥοκίς Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστει-
λαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα κι' οἱ
ἔξης: Ἐλένη Δημοπούλου, Γκιώ-
νης, Τρελὸ Γυμνασιόπαιδι, Ζαφ-
νάδι τῆς Παλιανῆς, Φιλόσοφ, Ἡ-
μουαῖκη, Νέμεσις, Κουρελάκι,
Παράξενος, Ἀστραπόδοντος, Ἀ-
μαυρίλλης, Φαέθων (γα), Ἐξυ-
πνη Γατούλα, Βασίλισσα τοῦ
Τσάρλεστον, Σμυρνιατιάκι, Δι-
σκολόβος τοῦ Μύρονος, Δοξα-
σμένο Ἀρκάδι καὶ Μεγαλόπρε-
πη Ἰδὴ. — Ἐξέτελεσα τὴς παρα-
γέλλεις των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅ-
λους γιὰ τὰ καλὰ των λόγια. Σ' ἔ-
δω μου πᾶσιν θάπαντήσω στὸ ἐρ-
χόμενο.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται: «Ἐντυπώ-
σεις ἀπὸ τὸ σχολεῖο» τῆς Διλι-
νας. Ἀρετὰ καλὴ. Ἀλλ' ἀπὸ τὰ
δυὸ ποὺ εἶχε στείλει, τὸ δεύτερον
ποὺ τῆς ἐγκρίνω παρακαλῶ, μοῦ
φάνηκε ἀσυγκρίτως ἀνώτερον. —
«Ἀπ' τῆς ζωῆς μας» τοῦ Περσι-
κού. Ἐγὼ ἐπρωτοτυπῶ ποὺ εἶναι
πολὺ σπουδαῖο πρᾶγμα. Ἀλλὰ ἡ
γλῶσσα του καὶ τὸ ὅρος του δὲν
εἶναι ἀκόμη δόκιμα. Φράσεις καὶ</

